

Problém přechodných forem

Dr. Jerry Bergman

Přeloženo z CRSQ, December 1998, článek na str. 134: The Transitional Form Problem. Přeložil M.T.

Ve zkratce

Naturalističtí evolucionisté často tvrdí, že nejpevnější důkazy jejich teorie poskytuje paleontologie. Došlo-li skutečně k evoluci od neživé hmoty k člověku, vyžaduje jejich teorie mnoho miliard spojovacích článků – forem života od moderních lidí k chemickým substancím, jež kdysi existovaly v jakési primitivní „polévce“ (v oceánu či loužích) a z nichž , jak se tvrdí, se před více než 3,5 miliardami let zrodil život. Z uvedeného dále vyplývá, že tyto nesčetné miliardy přechodných forem života by měly tvořit důležitou součást nalézáných fosilií. A evoluční teorie vyžaduje i další milióny přechodných forem mezi lidmi a našimi primitivními předky podobnými lidoopům, o nichž předpokládá, že před dávnými věky existovali. Vědci se kloní k názoru, že fosilie relativně „jednoduchých“ forem života by měly být ve „starších“ vrstvách hornin, a takzvané „vyšší“ formy života by se měly nalézat ve vrstvách „novějších“. Proto se předpokládalo, že s ukládáním nových vrstev nám fosilie v nich obsažené poskytnou jasný obraz vzestupného vývoje života od relativně jednoduchých ke složitým formám. K velkému zklamání evolucionistů situace fosilií zachovaných v horninách takto nevyplývá.

Úvod

Problém přechodných forem je pro evolucionisty „problémem číslo jedna“ (Wise , 1995). Mluví-li evolucionisté o „chybějících člancích“, naznačují tím, že chybí jen několik článků v tom, co tvoří relativně kompletní řetězec spojující chemické předchůdce života (jež existovaly zhruba před 3,5 miliardami let) s lidmi. Standen poznamenal před téměř 50 lety, že termín „chybějící článek“ je zavádějící, protože implikuje, že chybí pouze jeden článek, a že je přesnější konstatovat, že chybí tolik článků řetězce, až není vůbec jasné, zda kdy takový řetězec existoval (Standen, 1950, str.106, podtrženo mnou). Toto tvrzení kreacionisté mnohokrát doložili a obhájili (viz např. Rodabaugh, 1976; Moore, 1976).

Od té doby se situace nezměnila; vědci stále ještě nenašli ani jediný nesporný spojovací článek, jenž by jasně spojoval kterékoli dvě ze stovek hlavních čeledí fauny či flóry. Nebyli ani schopni důvěryhodným způsobem osvětlit počátek života - počátek svého hypotetického řetězce evoluce (Shapiro, 1986). První článek tohoto řetězce - jenž je vlastně největší mezerou - stále chybí (Behe, 1996, str. 154-156)!

Hledání nejranějšího života

Evoluce nemá ani ověřený počátek; teorií je velmi mnoho, ale dosud nebylo prokázáno, z čeho vlastně teoretický evoluční vývoj vzešel. Za starých časů se mělo za to, že odpovědí na otázku počátku života je spontánní rozvoj života z neživé hmoty: Aristotelés učil, že „jednoduchá zvířata“- červi, blechy, myši a dokonce i psi – se rodí „spontánně“ z vlhké „Matky Země“.

V roce 1668 dokázal Redi, že larvy („červi“) se objevují v mase jen tehdy, když do něho nakladly mouchy svá vajíčka. Když mikroskop dokázal 1683 existenci bakterií, domnívalo se mnoho vědců, že tyhle „jednoduché“ mikroorganismy zahájily „spontánně“ evoluci z neživé hmoty. Pasteurovy výzkumy však brzy tuto teorii vyvrátily, a mikrobiologie od té doby přesvědčivě prokázala enormní složitost těchto dokonalých tvorečků.

Ve druhé polovině devatenáctého století přestali téměř všichni biologové věřit ve spontánní vznik jakékoli formy života (Bergman, 1993a). Potíže s abiogenezi jsou tak velké, že někteří evolucionisté začali dokonce seriózně uvažovat o teorii, že život na Zemi snad přešel z hvězdného prachu, že jej přenesly meteory, komety či dokonce kosmické lodě (Bergman, 1993b)! Tyto úvahy však problém vzniku života neřeší, nýbrž pouze jej přesouvají jinam.

Darwin jednou připustil, že všechny pozemské organizmy, jež kdy žily, pocházejí z nějaké primitivní formy, již přivedl na svět „Tvůrce“ (1859, str.306). Ale připustit možnost jednoho či několika stvoření znamená otevřít dveře možnosti tisíců stvoření ! Stvořil-li Bůh jeden typ zvířete, mohl stejně dobře stvořit dva či mnoho tisíc. Žádná z dnešních hypotéz neposkytuje přijatelné vysvětlení pro vznik života či naturalistické evoluce abiogenezi. Problémy s abiogenezi jsou tak závažné, že většina evolucionistů se dnes tomuto tématu vyhýbá.

A připustíme-li již jedinou buňku jako východisko evoluce, jak se z této buňky stali lidé? Jakékoli nové vysvětlení, jež se objevilo, bylo nakonec zavrženo s tím, jak se vyvíjelo naše poznání. Před více než stoletím tvrdil francouzský evolucionista Lamarck, že tvorové získávají jisté vlastnosti vzájemnou interakcí s prostředím a tyto vlastnosti pak dědí

jejich potomci. Toto potomstvo pak tyto rysy dále rozvíjí a nakonec po dlouhých časech pomalých změn dojde ke vzniku nového druhu. Lamarckova teorie je mylná, protože získané vlastnosti se nedědí. Do roku 1920 se mnozí biologové domnívali, že některé vlastnosti, jež rostliny i zvířata získaly z prostředí, v němž žily, se předávají potomkům. Moderní genetický výzkum tento názor vyvrátil.

Darwin registroval všude okolo sebe boj o existenci a činil z tohoto faktu nesprávný závěr, že obvykle přezívají jedině užitečné odchylky, zatímco méně zdatní jedinci hynou. I když se zdá, že tohle platí pro některé situace a některé vlastnosti, jde o nepřipustné zjednodušování a nadměrnou generalizaci. V globálním pohledu na věc se zdá, že náhoda a štěstí pomáhají některým druhům přežít daleko spíše než dobré geny (Raup, 1991).

Nejzávažnější námitkou proti teorii přirozeného výběru je, že tento výběr nemůže určitý rys (vlastnost) vytvořit; vybírá pouze z vlastností již existujících. Výběr z vlastností ve zvířecí rase již přítomných je jedna věc; vývin zcela nového orgánu je něco zcela jiného. Výběr, ať už přirozený či umělý, nemá sílu vytvořit novou strukturu či organizmus. Může pouze změnit četnost určitého rysu v populaci. Slavný francouzský vědec Hugo de Vries již dávno poznamenal, že ačkoli přirozený výběr snad vysvětluje přežití nejzdatnějšího, nemůže vysvětlit fakt, jak se zde tento nejzdatnější ocitl (1910, str. 185). De Vries měl za to, že příčinou „příchodu nejzdatnějšího“ jsou mutace, kopírovací chyby, jež jsou odpovědné za více než 4000 lidských chorob. Dnes víme, že mezera mezi proměnlivými rysy a kopírovacími chybami je obrovská, a stále více vědců ji považuje za nepřeklenutelnou (Spetner, 1997).

Éra kambria

Nejbohatším nalezištěm fosilií jsou vrstvy hornin označované geology jako „éra kambria“, o níž se v současnosti soudí, že začala asi před 570 milióny let na počátku éry paleozoika. Právě v těchto vrstvách se v hojném počtu exemplářů poprvé náhle objevuje život, jehož pozůstatky zde nalézáme v obrovské rozmanitosti reprezentující všechny kmeny. Kambriická exploze je „biologickou hádankou, jež darwinisty ohromuje“, protože žádný z tvorů zde nalézáných nesevídčí o věkovitém postupném vývoji z jednoduché protoplazmy (Chien, 1997, str.1).

Tvrzení, že život se bujně rozvíjel více než miliardu let před nástupem kambriických vrstev (jak to vyžaduje evoluční teorie), je rovněž založeno na několika málo krajně sporných příkladech fosilních nálezů. Podle Johnsona (1991, str.54):

„Největším problémem, jež staví před darwinismus fosilní nálezy, je „kambriická exploze“. ... V horninách tohoto období se objevují téměř všechny kmeny živočichů beze stopy po svých evolučních předcích, jak je vyžadují darwinisté.“

V prekambriických vrstvách hornin (vrstvách ležících bezprostředně pod vrstvami obsahujícími obrovské množství rozmanitých fosilií) chybí důkazy o nesčetných miliónech fosilií, jež jsou třeba, aby vznikla rozmanitá škála života nalézaná v éře kambria. Došlo-li k makroevoluci, stadiu vývoje reprezentované kambriickými zvířaty a rostlinami vyžaduje nesčetné formy vyspělého života před kambriem.

Rovněž odhadovaných 100 000 různých lidských proteinů (bílkovin) a multimilióny různých rostlinných a zvířecích bílkovin a dalších organických složek užívaných pro život vyžaduje mnoho miliard přechodných forem. Důkazy o nich též zcela chybí ve fosilních nálezech a v moderních zvířatech. Jedná se přitom o propast dokonce větší než u obvykle zachovávaných fosilních pevných částí organismů (viz například Avancini, Walden a Robertson, 1996). Ještě jsem neslyšel ani o jediném nesporném příkladu, ačkoli o některých se již letmo mluvilo. Rozsáhlé studie údajných starých buněk včetně DNA nalezené ve hmyzu a jiných živých organizmech uzavřených v jantaru a jiných konzervantech zjistily, že tyto organizmy jsou téměř identické s organizmy vyskytujícími se dnes (Schopf, 1993).

Naturalismus vyžaduje nesmírně dlouhá časová údobí k vývoji neživé hmoty v hypotetickou částičku životaschopné pre-protoplazmy, jež je třeba k odstartování řetězce života. Ještě více času je pak třeba k vývoji od oné pre-protoplazmy k nesmírné rozmanitosti vysoce organizovaných komplexních forem života nalézáných v hojném počtu v horninách kambria. Darwinismus tvrdí, že život vznikl před zhruba více než třemi miliardami let, ale obvykle se má za to, že bohaté fosilní nálezy pocházejí teprve z doby před necelými 600 milióny let. Téměř celá historie života tedy ve fosilních nálezech chybí, a důkazy pro nejkritičtější dvě miliardy let rané evoluce jsou řídké a krajně problematické. Propast mezi neživotem a nejjednodušší buňkou ilustruje bakterie známá jako prokaryontní mykoplazma, jež:

„se skládá ze zhruba 40000 bílkovinných molekul asi 600 různých druhů a je tak složitá, že je prostě zázrakem, že buňky vůbec existují... i ta nejjednodušší ze živých buněk je daleko zázračnější než jakýkoli předmět zhotovený lidskou rukou (Alberts, 1992, str.XII).

Mnoho velmi komplexních zvířat se objevuje ve fosilních nálezech velmi záhy a mnoha „jednoduchým“ zvířatům se dobře daří i dnes. Fosilie kyanobakterií pokládáné za nejranější známé organizmy jsou strukturálně i biochemicky velmi podobné bakteriím žijícím dnes. Ale tvrdí se o nich, že žily na Zemi téměř hned po jejím vzniku (Schopf, 1993). Jejich stáří je odhadováno na 3,5 miliardy let – a přesto jsou tyto nejranější známé formy života neuvěřitelně komplexní. A co víc, ve velmi raných etapách pozemských dějin existovaly pozoruhodně rozrůzněné typy zvířat – dosud bylo nalezeno celých 11 různých druhů (Pendick, 1993). Otázka, již si klade Corliss, zní:

Proč po takové rychlé diverzifikaci zůstaly tyto mikroorganizmy v podstatě nezměněné po příštích 465 miliónů let? Taková stagnace, běžná v biologii, je udivující...(1993, str.2).

O mnoha fosiliích se kdysi tvrdilo, že jsou to přechodné formy

Ve své horečné snaze dokázat evoluci vědci často obhajovali hypotézy, jež se ukázaly jako nesprávné. Po dlouhá léta byl jedním z nejslavnějších spojovacích článků evoluce člověka takzvaný „člověk jávský“, vědecky nazývaný *Pithecanthropus erectus*, což znamená „vzpřímeně chodící opočlověk“. Roku 1891 objevil Dubois několik fragmentů lebky a nějaké zuby v říčním štěrku podél břehů řeky Solo na Jávě. Později nalezl o 50 stop dále stehenní kost.

Ačkoli z okolností nálezů a jiných skutečností vyplývalo, že fosilní fragmenty pocházejí od různých zvířat, Dubois na nich vybudoval svou teorii o tvoru jménem *člověk jávský*. Po léta se pak o něm mluvilo jako o *Pithecanthropus erectus*, avšak většina odborníků později potvrdila, že fragment lebky a stehenní kost nepatřily témuž jedinci (Lewin, 1987, str.23). Lebka pocházela z člověka podobného neandertálcům a stehenní kost patřila člověku rasy kavkazské. Fosilní nálezy v mnoha jiných případech jsou tak problematické, že je obtížné činit z nich jakékoli spolehlivé závěry.

Jedním ze známějších nezdarů s fosiliemi je piltdownský podvod, jehož se účastnil Charles Dawson, starožitnický solikitor (advokát s nižší pravomocí) a amatérský geolog. Tvrdil, že si všiml kousků hnědého pazourku, když dělníci dolovali štěrk na opravu silnice blízko Sussexu, Anglie, u vesnice Piltdown. Dawson měl za to, že pazourek svědčí o tom, že naleziště by mohlo obsahovat fosilie hominidů, a tak řekl dělníkům, aby mu dali zprávu, najdou-li nějaké kosti.

Později Dawson potvrdil, že muži skutečně našli nějaké „staré kosti“, a za čtyři roky, 18.prosince 1912, představil světu to, co se neblaze proslavilo jako piltdownský člověk. Materiál sestával z úlomků lebky, čelistní kosti a jediného zubu. Mozková kapacita piltdownského člověka byla nejprve odhadnuta asi jako v polovině mezi lidskou a lidoopí, ale později detailnější výzkum prokázal, že objem mozku je ve skutečnosti 1400 krychlových centimetrů, přibližně tolik jako mozku moderních obyvatel Piltdownu. Lebka tvora nazvaného později na Dawsonovu počest *Eoanthropus dawsoni* byla složena z úlomků pocházejících z éry pleistocénu, zhruba někdy v poslední době ledové.

Mnoho vědců -a většina světa – bylo nálezem nadšeno. Cítili, že mají poprvé empirický důkaz lidské evoluce. Tento tvor překlenoval propast mezi námi a nižšími primáty a nebyl ani opicí ani člověkem, nýbrž spojovacím článkem mezi lidoopy a člověkem. Stal se základem pro úvahy o takzvaných „chybějících spojovacích člancích“, jež byly od té doby objevovány. Blízký Dawsonův spolupracovník, Sir Arthur Smith Woodward, jenž byl tenkrát vedoucím geologického oddělení Britského muzea, byl nálezem rovněž velmi nadšen.

S podporou tohoto prominentního vědce bylo snadné přesvědčit mnohé experty, že byl učiněn cenný a unikátní nález. Římskokatolický kněz Pierre Teilhard de Chardin pomáhal Dawsonovi s vykopávkami, aby zvýšil důvěryhodnost celého podniku. Tento kněz – jezuita, jenž tehdy učil v semináři v Hastingsu, brzy objevil další část tohoto „spojovacího článku“, tentokrát špičák (zub). S církví na své straně a v očekávání dalších objevů neměl Dawson tehdy vážnější odpůrce. Renomé piltdownského člověka se rychle šířilo světem; repliky slavné lebky zhotovené podle originálu (jenž byl pokládán za nesmírně cenný a uložen v Britském muzeu) si našly cestu do mnoha muzeí a na vysoké školy.

Některým kreacionistům a kritickým vědcům se však lebka nezdála. Čelist příliš připomínala čelist lidoopa a samotná lebka se příliš podobala lebce anglosaského člověka. Mnoho dalších vědců docházelo časem k názoru, že ony dva komponenty nepatří k sobě.

Nakonec se stalo, že roku 1949 si přečetl britský geolog Kenneth Oakley (jenž měl zřejmě též pochybnosti o piltdownském nález) vědeckou práci Francouze Carnota z roku 1892. Carnot v ní dokazoval, že obsah fluoru v kosti většinou *s věkem stoupá*. Zjištěním obsahu fluoru můžeme tedy stanovit přibližné stáří kosti, jež kdysi žila. S tímto novým poznatkem se dr.Oakley rozhodl přezkoumat slavnou piltdownskou lebku. Obsah fluoru zjištěný Oakleyem ukázal, že piltdownský člověk si ze všech zúčastněných pěkně vystřelil. Podle této techniky byl totiž starý zhruba 10000 let a ne 500 000, jak se původně tvrdilo. Tento objev vážně zpochybnil piltdownský nález, což nakonec vedlo k odhalení celého podvodu (Gee, 1996).

Dnes víme, že lebka patřila modernímu člověku, a čelist a zub nedávno zemřelému šimpanzi (Spencer, 1990). Tyto závěry publikoval roku 1953 v bulletinu Britského muzea dr.Oakley a dva vědeckí spolupracovníci v článku nazvaném „Řešení piltdownského problému“. Práce konstatovala, že špičák byl upilován, aby vypadal primitivněji a byl obarven a impregnován zrny písku, aby se „imitovala“ fosilizace. Uvědomíme-li si toto pozadí, vystihuje zpráva napsaná 1948 velmi dobře tendenci dosahovat ohromujících závěrů z malého množství dat:

...piltdownský člověk, dlouho považovaný za jednoho z nejstarších předků člověka, je pouhým antropologickým nemluvnětem, starým méně než 10 000 let, prozradil dr.K.P.Oakley z Britského muzea Britské asociaci pro vědecký pokrok...Ač byly dříve považovány za 100 000 až 500 000 let staré, analýza obsahu fluoru u čelisti a lebky prokázala, že pocházejí s určitostí z poslední meziledové doby. Fosilní zvířecí kosti známého geologického stáří (z pleistocénu či doby ledové) vykopané blízko lidských kostí v Piltownu, Anglie, obsahovaly totéž množství fluoru načerpané z podzemní vody v lokalitě („Starý Piltown“, 1949, str.185).

Vědecký svět byl ohromen piltownským odhalením, protože u jednoho z důležitých důkazů evoluce se ukázalo, že jde o podvod. Jedinou zbývající otázkou bylo: kdo je pachatelem? Podezření padlo nejprve na objevitele, Charlese Dawsona, ale bylo obtížné prošetřit jeho podíl na celé věci, neboť tehdy byl už 37 let mrtvý. Obviňován byl též otec de Chardin dobře známý svým náboženstvím evoluce a svým bádáním o domnělém evolučním původu člověka. Většina badatelů v okamžiku odhalení soudila, že renomovaní paleontologové a archeologové původně zúčastnění v piltownských výzkumech byli buď pachatelé či oběti pečlivě naplánovaného podvodu.

Od té doby se vynořila řada dalších možností, ale žádná z nich přesvědčivě neprokázala pachatele. Nejnovějším podezřelým je Martin A.C.Hinton, kurátor zoologie v Britském muzeu počátkem 20.století. Bylo zjištěno, že trup, jenž mu byl svěřen ke konzervaci, obsahoval kosti a zuby uměle obarvené způsobem velmi podobným, jakým byly obarveny pozůstatky v piltownském podvodu (Gee,1996, str.261-262). Tohle a další důkazy způsobily, že někteří vědci zabývající se piltownským podvodem usoudili, že důkazy „o Hintonovi jako jediném pachateli podvodu jsou nyní jasné“ (Gee, 1996, str.262). Pro jiné vědce je však případ stále zahalen tajemstvím, jde o nevyřešený podvod.

Další příklady reklasifikace kvůli prohlubujícím se znalostem

I mnoho dalších fosilií ztratilo svůj lesk. Fosilie člověka heidelbergského (některými nazývaná Mauerova mandibula) je nyní klasifikována jako archaický *Homo sapiens* a je považována za součást jedné z ras moderních lidí (Fix, 1984). Její čelist se podobá čelisti moderních Eskymáků. Dříve považovali evolucionisté za jasný spojovací článek též soubor fosilií z Číny nazývaný *Sinanthropus* (běžně označovaný za člověka pekingského), ale původní kosti „nesmírné ceny“ mezitím záhadně zmizely a vše, co máme, jsou neumělé odlitky. Fix (1984, str.XII) tvrdí, že status těchto fosilií objevených dr. Davidsonem Blackem jako dokladu o předcích člověka je „vysoce sporný“ (1984, str.XII).

Dryopithecus (řecky *drys* strom, *pithekos* opice) je nyní považován za vymřelého lidoopa Evropy, Afriky a Asie z období pozdního miocénu a raného pleiocénu. Jiná fosilie, *Ramapithecus*, primát podobný *Kenyapithekovi* původně objevený v Siwalik Hills v severozápadní Indii, je též patrně vymřelým lidoopem (Johanson a Edey, 1981; Johanson a Shreeve, 1989). Člověk neandertálský je další rasa dlouho považovaná za jistý druh spojovacího článku – nyní se však má za to, že šlo pouze o jednu z variant současného člověka. Není už tedy považován za evolučního předka lidí, ale pouze za jinou „rasu“, jež byla buď vyhlazena jinými lidmi ve válce či dlouhotrvajících bojích nebo jež se sňatky smísila před dávnými věky s jinými Evropany.

Mnozí vědci došli též k názoru, že ani většina dalších takzvaných opolidí (jako *Australopithecus* a pitekantropové) nejsou předkové člověka a jedná se o vymřelé primáty bez vazby na člověka. Mnoho kostí vymřelých primátů našla rodina Leakeyových a jini; o některých z nich se vedou spory jako o údajných důkazech takzvaného chybějícího spojovacího článku. O významu jednoho souboru kostí, slavných kostech „Lucy“ podobných šimpanzi (*Australopithecus afarensis*), objevených před několika lety, se stále debatuje. Celý soubor zřejmě pozůstává z částí několika druhů zvířat. Tyto fosilní zbytky vymřelého druhu nazývané *Homo habilis* (latinsky „člověk obratný“) byly objeveny v Olduvajské roklí v Tanganice roku 1964.

Evolucionisté doufali, že výzkum nejnovějších fosilií *Homo habilis*, druhu, jenž žil v Africe „před skoro dvěma miliony let“, konečně „vyřeší spor o to, zda je tato lidská fosilie starší než *Telanthropus*“, avšak polemika zůstává ostrá jako vždy. Moderní klasifikace opolidí je stále extrémně kontroverzní, i mezi experty (Fix, 1984). A hlavním důvodem, proč existuje na evoluci tolik názorů, jsou vposledku zřejmě různé filozofické přístupy. Různí vědci nyní studují několik dalších fosilií raných hominidů, ale v paleontologických kruzích se šušká, že zmatek se asi spíše nejprve ještě zvětší, než se situace (pokud vůbec) vyjasní (Beardsley, 1995, str.37).

Nové nálezy fosilií vytvářejí další problémy

Miliony nově objevených fosilií neměly za následek zaplnění chybějících spojovacích článků, nýbrž znamenaly potřebu stále více těchto spojení, aby se překlenuly propasti mezi existujícím životem a řadou nově nalézáných druhů zvířat. Pokud porovnáme pouze *kostry* podle jejich vnějšího vzhledu, od primitivních chordat (strunatců) po lidi, může se nám zdát, že fosilních mezer je málo; tisíce a tisíce nepřeklenutelných propastí však vždy nalezneme tam, kde pečlivě studujeme *celé zvíře*. Každý nový objev znamená komplikovanější genealogický strom a nové fosilie zpravidla tvoří nové větve místo toho, aby spojovaly existující skupiny. Strom evoluce stále více připomíná dlouhou řadu izolovaných větví (jak nalézáme stále další nové skupiny, jež je třeba ke stromu připojit). Laické veřejnosti to tak

většinou prezentováno není – populárněvědecké časopisy a televizní programy často užívají velkou dávku umělecké licence k tomu, aby se dospělo k přijatelnému stromu evoluce. Rensberger konstatuje:

Podstatná část umělcových koncepcí je bohužel založena spíše na představách než na důkazech... těch několik umělců -expertů na přírodopis začíná s fosilními kostmi hominida a pracuje dále... Většina rekonstrukce je však dílem představivosti. Kostí neříkají nic o masitých částech nosu, rtů či uší. Umělci musí vytvořit cosi mezi opicí a člověkem, čím starší je podle zadání zobrazovaný tvor, tím podobnějšího opici jej udělají... barva pleti a ochlupení jsou záležitostí čisté spekulace. Přístup k této práci jako k pouhému fantazírování vede často k omylům (1981, str.41).

John Gurche, expert na faciální anatomii primátů a umělec (Johanson, Gurche a Ferorelli, 1996, str.109) připustil dokonce v souvislosti se svou prací na *Australopithecus afarensis* pro časopis National Geographic, „Chtěl jsem dostat do této opičí tváře lidskou duši, naznačit něco o tom, kam směřoval.“

Evoluční naturalismus musí nicméně přisuzovat bývalým opicím příbuznost s lidmi (či, jak je to často vysvětlováno, lidé a „opice“ mají společného předka) a tato víra vyžaduje stovky příbuzenských spojení. Je však těžké činit pevné závěry z fosilních nálezů omezených na zub či stehenní kost nalezené na jednom místě a fragment lebky nalezený jinde, kdy se musí předpokládat, že vše patřilo jednomu zvířeti či jednomu druhu zvířat a z čehož jsou konstruovány hypotetické přechodné formy.

Tento problém je jedním z důvodů, proč paleoantropolog Everett Olson řekl, že „se mu fosilní nálezy nejeví jako plnohodnotný zdroj dat“ (Lewin, 1980, str.883). I když skutečně došlo k údajné evoluci, přírodní výběr nemůže vysvětlit, proč se tak stalo. Mnohé opičí rysy jsou daleko výhodnější pro přežití než příslušný rys lidský včetně opičích delších nadobočních valů (jež poskytují lepší ochranu) a funkčnější masivní čelisti.

S existujícími roztroušenými, fragmentárními a kontroverzními důkazy je téměř nemožné zjistit něco určitého o většině vymřelých tvorů. Lewin (1987) přesvědčivě argumentuje, že určit, které „hominidní“ fosilie jsou přechodnými formami mezi lidmi a jejich údajnými předky z řad primátů je nesmírně obtížné. Došlo-li však k makroevoluci, očekávali bychom, že najdeme *statistice* nesporných fosilních přechodných forem. Výzkum evoluce člověka stále více podporuje závěr, že ona spousta údajných přechodných fosilií, jež máme k dispozici, jsou buď jasně lidské fosilie (jako neandertálci) či jde o vymřelé nebo moderní primáty. Prakticky všechny existující fosilie se docela pohodlně vejdu do těchto dvou jasných kategorií (Lubenow, 1992). A pro ty fosilie, jež se nehodí do žádné z nich, je typické, že jsou předmětem neustálých sporů.

Příkladem sporů současných jsou „čtyři dobře zachované kosti nohy“ objevené v jeskyni blízko Johannesburgu, jež (jak poznamenal Beardsley – 1995, str.36), opět rozdmýchaly „dávný spor“. Zdá se, že rekonstruovaná noha odhadovaného stáří 3,5 milionu let nazývaná „Littlefoot“ patřila šimpanzi a, jak se autor domnívá, pomáhala pravděpodobně svému majiteli při šplhání po stromech. V literatuře jsou popsány i jiné kosti nohy z oné doby, ale exempláře Littlefootu jsou zvláštní, protože do sebe přesně zapadají. Randall L.Susman, specialista na chování a fungování živých opic na Státní univerzitě New York ve Stony Brooku namítá, že „kdyby nebyli lezli po stromech, nebyli by měli kosti tomu přizpůsobené“ (Beardsley, 1995, str.36). Susman má za to, že australopitekové z oné doby chodili po zemi a jen občas vylezli na strom, přičemž se přidržovali kmenů zakřivenými prsty.

Donald C.Johanson, Institut počátků člověka v Berkeley, CA, má pochybnosti o tom, zda tyto dobře zachované fosilní kosti nohou jsou tak staré, jak se jejich nálezci domnívají. Objevitelé těchto kostí byli nuceni spoléhat se na podrobná srovnání dalších kostí nalezených v jeskyni s kostmi z jiných míst Afriky, aby odhadli jejich stáří. Johanson kromě toho „není zrovna přesvědčen, že existují spolehlivé důkazy o odstávajícím palci“. Na druhé straně Johanson říká, že „vcelku souhlasí s názorem, že tihle tvorové čas od času šplhali po stromech“ (Beardsley, 1995, str.36). Podobné spory existují prakticky ve všech oblastech paleontologie.

Obtíže v dokazování, že fosilie je přechodnou formou

Nejpřímějším důkazem pro evoluci jsou fosilní pozůstatky. Bohužel existují četné problémy v chápání, interpretaci, datování a zařazování krajně problematických fosilních důkazů do fylogeneze. Lewinovými slovy:

Je nešťastným faktem, že fosilie se nevynořují ze země již opatřené nálepkami. A je dost špatné, že nálepky se převážně dávají ve jméno egoismu a naivní ignorace faktu, že mezi individui existuje variabilita: každá nuance tvaru byla vykládána jako jiný typ organismu a ne jako přirozená variace v jedné populaci. ...dát nálezu správnou nálepku je úžasně obtížné, v neposlední řadě proto, že tyto nálepky jsou cosi jako abstrakce podléhající subjektivnímu vlivu; zvláště to platí tam, kde se analyzuje materiál fragmentární a erodovaný. „Je to neuvěřitelně obtížný problém“, říká lord Zuckerman. „Člověku je to tak zatěžko, že myslím, že by bylo zcela namístě vzdát úsilí o to, aby se z toho kdy stala věda“ (1987, str.27).

Kromě toho o zvířatech, jež jsou morfologicky kdesi na půli cesty mezi druhy živých zvířat, nelze s vědeckou vážností říci, že jsou to spojovací články. I kdyby byla fosilní kostra přesně na půli cesty mezi lidmi a našimi hypotetickými předky z řad primátů, nedokazovalo by to, že fosilie byla *skutečně* evolučním předkem člověka. Dokázat tuto skutečnost vyžaduje znalost *historie*, zejména které zvíře zplodilo které potomstvo; získat tuto informaci není pak možné bez osobní či spolehlivé přímé znalosti rozmnožujících se generací.

Objev kostry přesně na půli cesty by přinejlepším dokazoval *pouze* to, že organizmus morfologicky intermediární mezi lidmi a opicemi kdysi existoval – ne to, že lidé specificky vznikli z tohoto primáta. Ačkoli naturalismus by měl

člověka k tomu, aby tento závěr přijal, jde vždycky jen o domněnku. Ve své reakci na tvrzení, že bakterie nalezená ve starém jantaru je evoluční spojovací článek (protože je v několika ohledech morfologicky a geneticky mezi dvěma jinými druhy bakterií), prohlašuje Fischman (citující Paceho):

Staré i moderní mikroby mohly patřit k různým kmenům *B.sphaericus* ... takže nemůžete tvrdit, že moderní gen se vyvinul ze starého, nemluvě o odhadu času, jehož je k takovým změnám potřeba. „Pokud nevíme, že tento organizmus je specifickým předkem, nemůžeme říci nic“. (1995, str.977).

I když můžeme odhadovaných 10 milionů druhů uspořádat tak, že zdánlivě podporují makroevoluci, Eldredge namítá v textu podporujícím ateistickou evoluci, že, podíváme-li se blíže:

V rámci individuálních fosilních druhů ve větvích koně i člověka je málo důkazů pozvolné vzestupné proměny – takové, jakou bychom očekávali při působení čistě přírodního výběru. Co znovu a znovu pozorujeme je setrvalost druhů, jakmile se jednou objeví – a setrvalost v prakticky nezměněném stavu (1982, str.75).

Důvodem je to, že *bylo nalezeno velmi málo potřebných spojujících fosilií*, a převážná většina nálezů jsou známé moderní či vymřelé druhy zvířat. Watsonovými slovy:

„Fosilií, jež zdobí strom našeho rodu, je tak málo, že je stále více vědců než vzorků. Pozoruhodným faktem je, že všechny fyzické důkazy, jež máme pro lidskou evoluci, můžeme stále pohodlně umístit do jediné rakve! (Watson, 1982, str. 44).

V recenzi Leakeyovy knihy *Lidé od jezera* napsal Peer, že Leakeyovy závěry o lidské evoluci pocházejí z

...laboratorních studií řečových schopností šimpanzů, práce v terénu s africkými kmeny, již jsou ještě ve stadiu lovců a sběračů, a více než 300 fosilních kostí, jež učinily z naleziště v okolí jezera Turkana v severní Keni asi nejbohatší zdroj v dějinách antropologie. Důkazů je však stále velmi málo. Všechny známé zbytky našich předků z doby před 1-5 miliony let bychom mohli rozložit na dvě velká kreslicí prkna (Peer, 1978, str.80).

Peer tak usoudil zřejmě proto, že mnoho z odhadovaných více než 4 000 „lidských“ fosilií (kromě neandertálců) pozůstávalo v roce 1978 z malých fragmentů. (Přes 300 vzorků, jež jsou klasifikovány jako zbytky neandertálců, nepomáhá příliš v chápání celkového obrazu minulosti, jen v chápání jedné specifické rasy – viz Lubenow, 1992, a 1994, str.70; Oard, 1994, str.222). Dnešní evolucionisté to mají těžší, chtějí-li zdůvodňovat slabiny své teorie nedostatkem důkazů, protože problémem evoluce člověka je nyní nedostatek *přechodných* fosilií, *ne nedostatek fosilií jako takových*.

Úvodník ve *Further Evidence*, časopisu Nadace pro výzkum počátků člověka (Leakey, 1978, str.15) konstatoval, že „rané dny naší minulosti chápeme stále velmi málo a spíše jako záhadu a bude tomu tak nepochybně ještě mnoho let...“ Jedním z důvodů, proč tomu tak je, je fakt, že důležité nálezy sestávají většinou pouze ze zubů, zlomků čelisti a malých úlomků dalších částí kostry. Tyto úlomky jsou obvykle velmi poškozené, zchátralé, deformované, rozpadlé a vůbec ve velmi špatném stavu. Třeba slovy Goulda:

Starý paleontologický vtíp říká, že evoluce savců je pohádka vyprávěná zuby pářícími se, aby vznikly trochu jiné zuby – potomci. Jelikož sklovina je daleko trvanlivější než běžná kost, mohou se zuby zachovat, když všechno ostatní podlelo zubu geologického času. *Většina fosilních savců je známa jen ze svých zubů* (1989, str. 60, zvýrazněno mnou).

Asi nebudeme nikdy schopni objasnit podrobnosti svých nejranějších počátků, protože nejranější dny naší minulosti jsou stále naprostou záhadou, chápeme je velmi obtížně a v důsledku toho:

„...prakticky žádná naše teorie o počátcích člověka nebyla postavena na fosilních nálezech“, všimá si David Pilbeam. „Teorie jdou ... mimo fosilie či v některých případech dokonce proti fosiliím.“ Toto šokující tvrzení znamená prostě to, že vědci vždy pouštěli a stále pouštějí uzdu fantazii, pokud rekonstruují průběh a příčiny evoluce člověka – a fantazírují daleko více, než lze ospravedlnit zlomkovitou kostrou poskytovanou fosiliemi. Důsledkem je ... „že naše teorie často říkají daleko více o vědci – svém tvůrci než o tom, co se vlastně dalo v počátcích lidstva“ (Lewin, 1987, str.43).

Jelikož fosilní vykopávky nepodporují makroevoluci, mají evolucionisté za to, že multimiliony přechodných fosilií, jež musely existovat, se buď ztratily v bouřích času nebo ještě nebyly nalezeny. Argumentace neexistujícími důkazy není však věda; ve vědě jsou pak všechny závěry nezávazné, dokud nejsou podány jasné důkazy. V našem případě se tyto důkazy nevyhnou velkým mezerám, jež existují všude ve fosilních nálezech, a může trvat léta, než pochopíme svou nejranější historii (pokud ji vůbec kdy pochopíme):

V současné době můžeme stopu fosilních hominidů sledovat zpět (pouze s malými mezerami a trhlinami) po asi 4 miliony let. Tam však stopu prakticky ztrácíme, protože z doby před 5-9 miliony let nemáme skoro žádné fosilní hominidy. Dále do minulosti (do 20 milionů let) získala věda z Afriky a Eurasie bohaté fosilní nálezy fosilních hominidů (lépe řečeno zástupců superčeledi, jež zahrnuje lidi a opice). Taxony z tohoto období zahrnují rody *Sivapithecus*, *Gigantopithecus*, *Ramapithecus* a *Oryopithecus* atd. Rozcházejí se však názory v tom, zda vůbec tyto formy můžeme s jistotou identifikovat jako předchůdce člověka a/nebo jako zástupce hominidů...Zaplnění mezery v nálezech mezi 4 -9 miliony let stáří je...prvořadým úkolem paleoantropologie (Isaac, 1978, str.588).

Problém nedostatku důkazů, jež vede k množství možných interpretací těchto důkazů, je též problémem datování fosilií. Jak uvádí Isaac:

Problémy chronologie i nadále brzdí diskuse o korelaci a fylogenezi; neznáme dostatečně přesně relativní stáří nalezišť v Transvaalu či ve východní Africe či kteréhokoliv afrického nebo indonéského naleziště... (1978, str.589).

Existující důkazy podporují závěr, že mezery ve fosilních nálezech nejsou překlenuty, protože k evoluci nikdy nedošlo. Co se týče evoluce člověka, fosilní skupiny mají tendenci být buď jednoznačně „opičí“ nebo jasně hominidní – což znamená, že jsou těsně příbuzné moderním lidem. Tato informace je většinou k dispozici pouze ve vědeckých časopisech, ale vědí to běžně vědci studující specificky tuto otázku. V populární literatuře se jen zřídka zdůrazňuje, že paleontologie objevovala pouze *další a další druhy zvířat*, jež pouze vytvářely *další a další mezery* ve fosilních nálezech. Hlavní důkazy naturalistické evoluce chybějí, což zásadním způsobem problematizuje celou hypotézu:

Darwin napsal, že naše nedokonalé fosilní doklady jsou jako *kniha, z níž zbylo jen pár stránek, z těchto stránek pár řádků, z těchto řádků pár slov, a z těchto slov pár písmen*. Darwin užil tuto metaforu, aby vylíčil šance zachování běžných tvrdých částí včetně maximálně trvanlivých zubů. Jakou naději pak má maso a krev v záluďných tenatech tohoto krutého osudu? Měkké části mohou být zachovány jedině díky souhře šťastných náhod v neobvyklém geologickém kontextu – hmyz v jantaru, trus lenochodů v suchých jeskyních. Jinak rychle podléhají tisícům přírodních poškození, jimž je tělo podrobena – smrti, rozpadu a rozkladu, abychom jmenovali jen některé (Gould, 1989, str.60).

Kdyby bylo opravdu došlo k darwinovské evoluci, fosilní nálezy by ukazovaly dějiny života pomalu plynoucího v souvislém, pozvolném proudu od jedné formy ke druhé, života vyžadujícího mnoho milionů let pro nesčetné miliardy potřebných změn k pospojování jednotlivých forem života. Tyhle nesčetné miliardy změn by byly znát v nálezech fosilií. Viděli bychom ryby, jak se zvolna mění ve čtyřnohé obojživelníky, již se časem vyvíjejí v plazy, jejichž přední nohy se mění v křídla a šupiny v peří. Jiní plazi a obojživelníci se stávají zvolna savci, pak opicemi a nakonec lidmi zanechávající nesčetné další miliony fosilních přechodných forem. I teorie přerušované rovnováhy volá po nesčetných milionech přechodných forem. Hlavním rozdílem mezi starým a novým modelem je „zda evoluce probíhala spojitě či nespojitě“. Obě pojetí vyžadují mnoho milionů přechodných forem.

Toto chybění přechodných forem nezavíňuje nedostatek fosilií. Tihle měnící se tvorové prý žili a umírali po stovky milionů let, kdy se též tvořily geologické vrstvy; ale z milionů fosilií, jež máme k dispozici, *ani jedna* nespĺňuje jednoznačně požadavek přechodné formy, jichž musely být miliardy (Lubenow, 1992). O některých fosiliích se předpokládá, že jsou přechodné, a že některé požadavky splňují, ale žádná (ani nejslavnější příklad, *Archaeopteryx*) se neosvědčila jako chybějící spojovací článek, jenž by s vysokým stupněm vědecké spolehlivosti vyplňoval mezeru (Benton, 1983).

Mnohé údajné přechodné formy nejsou uprostřed mezi dvěma základními typy, ale často jsou *mozaikou* jako např. Ptakopysk s kachním zobákem. Darwinův závěr z 1859 je stále velmi pravdivý:

Geologie nepochybně neodhaluje žádný takový jemně stupňovaný organický řetězec; a tohle je snad nejzřejmější a nejvážnější námitka, již můžeme uvést proti teorii (evoluce). Vysvětlení však spočívá v extrémní nedokonalosti geologických dokladů (1859, str.49).

Dnešní nálezy trpí dokonce ještě daleko *větší* „extrémní nedokonalostí“ navzdory století paleontologických vykopávek prováděných po celém světě mnoha tisíci vysoce oddaných vědců. Miliony a miliony fosilií objevených od Darwinovy doby vykazují stejný vzorec, jaký existoval už za Darwina. Nejzřetelnější mezery jsou v kritických bodech, kde musí být překlenuty hranice dvou druhů, avšak v těchto hranicích se nálezy zdají být dokonale adekvátní. Tento problém s fosilními doklady paleontologové dobře znají. Lewinými slovy, většina paleontologů věří, že

...základním rysem individuálních druhů ve fosilních nálezech je setrvalost, ne změna...z největší části nevykazují fosilie plynulý přechod od starých morfologií k novým. „Miliony let zůstávají druhy ve fosilních dokladech nezměněné“, řekl Stephen Jay Gould z Harvardu, „a pak náhle zmizí, aby je nahradilo něco, co je podstatně jiné, ale jasně příbuzné“ (1980, str.883).

Na Zemi se zachovaly ve formě fosilií miliony tvorů (a to jak druhů ještě dnes žijících, tak vymřelých), ale o velmi málu z nich se i jen předpokládá, že by mohly být formami přechodnými. Z oněch zhruba 25 000 dosud objevených vymřelých druhů zvířat a rostlin prakticky žádný neposkytuje důkaz přechodné či mezilehlé formy. Ze oněch 25 000 je jen malé procento z 10 000 000 druhů, jež podle odhadů dnes žijí, naznačuje, že jen malé procento všech druhů někdy existujících vymřelo – pouhá 0,1%. Morris ve svém přehledu založeném na datech shromážděných Kurtem Wisem, paleontologem vzdělaným na Harvardu, zjistil:

...95% ze všech (existujících) fosilií tvoří bezobratlí mělkých moří, většinou měkkýši. Například mlže nalézáme ve spodní vrstvě, svrchní vrstvě a v každé vrstvě mezi nimi. Existuje mnoho druhů mlžů, ale mlži jsou v každé vrstvě a žijí i dnes. Neexistuje tu evoluce, prostě jen mlži! Totéž bychom mohli říci o korálech a medúzách i mnohém jiném. Fosilní nálezy dokumentují především marinní organizmy pohřbené v mořských sedimentech, jež (jak jsem vyložil jinde) se uložily díky katastrofám. Z oněch 5% zbývajících fosilií je 95% fosilií řas a rostlin (4,75% všech fosilií). Ze zbývajících 5% z 5% tvoří hmyz a všichni další bezobratlí opět 95% (0,2375% z celku). Všechny fosilie obratlovců (ryby, obojživelníci, plazi, ptáci a savci) tvoří jen 0,0125% ze všech fosilních nálezů, a jenom 1% z nich, čili 0,000125% z celku, sestává z víc než jedné kosti. Téměř všechny fosilie obratlovců pocházejí z doby ledové... Kde máme dobré doklady, nevidíme žádnou evoluci. Pro velmi skromné doklady o obratlovcích může být vyprávěn příběh evoluce, ale fakta jej nepodporují, a jistě jej nedokazují (Morris, 1994, str.4).

Dále: mnohé z těchto vymřelých zvířecích fosilií nepřinášejí důkazy, jež by podpořily pozvolnou evoluci buňky či orgánů. Existují nanejvýše důkazy o variacích kostí, jež dokazují málo o nejkritičtější evoluci, evoluci molekulární biochemie a anatomie. Tohle je srdcem evoluce, ne nevýznamné variace v morfologii kostí. Podobně existuje nápadná

totální absence dobrých fosilních důkazů (či současného pozorování) o šupinách měnicích se v srst či peří, rybích ploutvích, jež se stávají nohama, či žábřách vyvíjejících se v plíce. Co nalézáme ve fosilních vykopávkách je:

...setrvalost – neměnnost – je dominantním evolučním tématem ve fosilních dokladech. Charakterizuje většinu druhů, jež kdy žily. Změna za účelem přizpůsobení se je relativně vzácná, a obvykle spojená se vznikem druhu, tedy typicky dost rychlá. Jakmile tu druh jednou je a je-li vůbec úspěšný, pak ukazují fosilní nálezy, že se bude snažit vytrvat nezměněný po dlouhé věky. A toto, jak jsme viděli, zlomilo vaz hlavní premise moderní „syntetické teorie“ evoluce – premise tvrdící, že na absolutně všechny znaky dějin života můžeme pohlížet jako na stálé přizpůsobování se věčně se měnícím podmínkám prostředí (Eldredge, 1985, str.128).

A nesouvisí to s nějakým nedostatkem fosilií: jenom koster dinosaurů existuje na celém světě přes 2 200, a jejich druhů bylo určeno 325. Celá polovina z nich byla nalezena v uplynulém čtvrtstoletí. Přestože byly nalezeny již miliardy fosilií, „dobré příklady pomalé, progresivní změny od předchůdce k následovníku jsou vzácné“ (Eldredge, 1982, str.75).

Zkoumání veškerých fosilních nálezů proto neposkytuje jasné důkazy o pomalé evoluci od čeledi k čeledi, ale nejčastěji pozorujeme setrvalost a nové čeledi objevující se náhle bez náznaku, že by se některá z nich vyvíjela pozvolna po dlouhou dobu. Množství výjimek ze standardní (evolucionistické) generalizace fosilních nálezů zahrnuje též fakt, že pořadí nalézané ve fosilních dokladech je někdy opačné, než bychom předpokládali. Už před více než půlstoletím připustili Rogers et al., že:

...v některých oblastech jsou zachovány vrstvy téměř nezměněných proterozoických sedimentárních hornin (vrstvy hned pod kambriem). Zde, pokud vůbec někde, bychom předpokládali výskyt důkazů prekambriického života, a mnoho schopných paleontologů pátralo v těchto horninách dlouho a pečlivě po fosiliích. Výsledky jsou zatím velkým zklamáním... Kvůli tomuto nedostatku fosilií se celé rozsáhlé období reprezentované archeozoikem a proterozoikem nazývá *kryptozoický věk* čili *věk skrytého života* (1942, str. 352-353).

Dnes je situace ještě horší, protože objevy tisíců dalších druhů zvířat učiněné od té doby vytvořily mnoho dalších mezer, jež je nutno překlenout (přechodnými formami). Hubené a zcela neadekvátní nálezy takzvaných prekambriických fosilií jsou pro více než tři čtvrtiny údajné historie Země tak nevýrazné, že je zpochybňována existence fosilních dokladů jako celku a je zde požadavek, aby i existující příklady údajné evoluce byly podrobeny novému zkoumání a interpretaci. Extrémně slabé důkazy pro jednu koncepci (evoluci) a velmi silné důkazy pro kreacionismus naznačují, že důkazy evoluční teorie byly špatně interpretovány.

Hlavní domněnkou geologie je doktrína stejnoměrného vývoje – teorie, že historii Země dominovaly téměř úplně pomalé, stejnoměrně plynoucí geologické změny. Toto dogma nyní též téměř bere za své:

(Dříve) jsme s oblibou věřili, že to, co je důležité v dějinách Země, jsou dlouhodobé pozvolné přírodní procesy. Grand Canyon byl zcela výsledkem toho, že řeka Colorado odnášela denně po miliony let x zrněk půdy. Vrstvy sedimentů vzniklé v mořském prostředí byly interpretovány jako pozvolné hromadění částic snájejících se na mořské dno po věky věků. Co nám připadalo důležité bylo nepřetržitě tikání přírodních hodin. Že byl zvuk tikání občas přehlušen zvoněním budíku, to se zdálo bezvýznamné.

Nyní se vše změnilo. *Přepisujeme dějiny Země. Kde jsme dříve viděli hladce běžící pás, vidíme nyní eskalátor se schody. Jednotlivé stupně eskalátoru jsou dlouhá období relativního klidu, kdy se neděje téměř nic. Podstupnice schodů jsou epizody relativně náhlých změn, kdy krajina i její obyvatelé dostávají čerstvou tvář.* I nejserióznější z moderních geologů mluví o vlnách sedimentace, explozivních fázích organické evoluce, náhlých vyhasnutích sopek, srážkách kontinentů a zkázonosných pádech velkých meteoritů. *Žijeme ve věku neokatastrofismu...*

Katastrofismus se původně zrodil v sedmáctém století jako pokus vtěsnat tušenou složitost geohistorie do těsného rámce vymezeného biblickou chronologií...katastrofisté té vzdálené doby by se určitě cítili mnohem více doma v našich moderních odděleních geologie než jejich následovníci z devatenáctého století vyznávající teorii soustavných pomalých změn – uniformitarianismus (Davies, 1993, str.115, podtrženo mnou).

Navic mnoho z fosilií označovaných jako přechodné formy (termín mající smysl pouze v rámci modelu evoluce) může být vysvětleno z hlediska kreacionismu (Wise, 1995).

Co nám fosilní nálezy vlastně říkají

Nálezy v horninách svědčí o tom, že neobyčejně složité formy života se objevily náhle a celé nové čeledi začaly existovat náhle bez jakýchkoli zjevných předchůdců. Fosilní nálezy hovoří pro to, že život nikdy nepřekračuje hranice čeledi či „druhů“, ačkoli v těchto hranicích známe široké spektrum odchylek. Paleontologický výzkum přišel na to, že první netopýři byli velmi podobní netopýřům moderním, a první ptáci včetně *Archaeopteryxe* měli dokonale vytvořené peří jakož i většinu dalších ptačích rysů. Dokonce i raný hmyz byl velmi dobře vyvinut – podle více než čtvrt milionu známých příkladů, jež se uchovaly v jantaru, mnoho z nich velmi dokonale do nejmenších štěteček na těle (Fischman, 1995). Totéž platí pro všechna zvířata.

Francouzský biolog Lecomte du Nouy usoudil před půlstoletím, že se zdá, že každá skupina, řád či čeleď se zrodila *náhle* a sotvakdy nalézáme přijatelné kandidáty na spojovací články mezi moderní a starou čeledí (1947, str.79). Roku 1929 poznamenal dr.Austin Clark, že nebyly nalezeny žádné spojovací články mezi hlavními skupinami zvířat, a že „každá vývojová linie má jisté mezery, jež nejsou zaviněny nedostatkem nálezů“. Téhož roku prohlásil Funk o Clarkových závěrech toto:

Místo evoluce procesem postupného vývoje...věří (dr.Clark), že k ní došlo sérií skoků z jedné hlavní formy života ke druhé. „Pokud se týká hlavních skupin zvířat“, říká, „zdá se, že kreacionisté mají více pravdy. Neexistují nejmenší důkazy, že kterákoli z hlavních skupin vyšla z kterékoli jiné. Každá z nich je zvláštním komplexem zvířat příbuzných spíše jen mezi sebou a vypadajících proto jako zvláštní a nazávislé stvoření.“ Podle přesvědčení dr.Clarka „se člověk objevil v éře pliocenu...náhle a v podstatě stejný jako je dnes. Nemáme nejmenší důkaz jeho existence před touto dobou...“ Dr.Clark tvrdí, že spojovací články neexistují. „Spojovací články“, říká, „jsou špatné interpretace“. (Funk, 1929, str.7).

A taková je do značné míry situace i dnes, o třičtvrtě století později (Lubenow, 1992). Evolucionisté nyní často vysvětlují toto relativně náhlé objevení se základních skupin zvířat jako výsledek *megamutací* čili *přerušované rovnováhy*. Mnoho evolucionistů též přiznává, že je „úžasné“, že jejich teorie mohla přivést na svět člověka:

...naplňuje nás to též novým druhem úžasu (též mrazením v důsledku nepravděpodobnosti této události) z faktu, že se člověk vůbec vyvinul. Přiblížili jsme se k tomu (dejte palec jen o milimetr dále od svého ukazováčku) mnohotisíckrát, k vymazání v molochu dějin – vymazání a náhradě jiným citlivým způsobem. *Přehrajte pásek milionkrát od Burgessova začátku, a pochybuji, že něco jako Homo sapiens by se kdy opět vyvinulo.* Je to vskutku zázračný život! (Gould, 1989, str.289, podtrženo dodatečně).

Spousta těžkostí s hodnocením fosilních důkazů

Mezi mnohé problémy s interpretací fosilních nálezů patří umět správně poznat mladá a dospívající zvířata od jedinců dospělých. Není neobvyklé určit dospívajícího jedince jako nový druh, protože dospívající zvířata se mohou významně lišit od zvířat dospělých. Tato skutečnost paleontology plete a ztěžuje jim „určování nových druhů z nedokonalých a špatně čitelných fosilních nálezů“ (Seachrist, 1996, str. 1056). Seachrist cituje případ nového druhu lemura, jenž se ukázal „být druhem starým s dříve nepoznaným vývojem struktury“ (str.1056).

Mandibula byla z lemura druhu *Mesopropithecus*, o němž se soudí, že vyhynul před zhruba 2 000 lety. Spodní čelist byla však morfologicky odlišná od čelisti dospělého *Mesopropitheka*, jež je nejen delší, ale i hlubší a má jiné proporce. Místo tvrzení o novém druhu usoudila badatelka Laurie Godfreyová, že našla čelist mladého *Mesopropitheka*. Naštěstí existovalo mnoho jasných příkladů této fosilie, v důsledku čehož mohli vědci spolehlivě určit, že čelist nepatřila novému druhu, ale nedospělému jedinci druhu dobře známého.

U mnoha zvířat není však vždy tak snadné rozeznat mládě od dospělého jedince, a tento problém zavinil v průběhu bádání již mnohý zmatek v klasifikaci fosilií. Jedna z matoucích skutečností je, že mláďata vyvíjejí svůj trvalý chrup ve velmi raném věku, což ztěžuje úsudky. Tento příklad ilustruje potíže v usuzování o evoluci jen na základě fosilií, zejména proto, že prakticky jedinými částmi těla, jež se uchovávají fosilizované, jsou fragmenty kostí a zuby.

Proto je nasnadě (jak připouští Lewin a autority, jež cituje), že „prakticky všechny naše teorie o počátcích člověka byly vybudovány relativně nezávisle na fosilních datech“ a jsou „...budovány bez fosilií a v některých případech i navzdory fosiliím“ (1987, str.43). Už roku 1929 usoudil smithsonovský biolog dr.Austin Clark, že všechny existující „chybějící spojovací články jsou chybnými interpretacemi“ (Funk, 1929, str. 27). Od té doby dosažené výsledky paleontologie stále nepodpořily darwinismem předpokládaný pozvolný vývoj, ale

...jistota tak charakteristická pro evolucionistické kruhy od konce 40.let, naprosté přesvědčení nejen o tom, že přírodní výběr v přírodě funguje, nýbrž i o tom, že víme přesně, jak pracuje, vedly paleontology k tomu, že si nechávali své názory pro sebe. Už od dob Darwina (jak nedávno – 1982 – řekl filozof Michael Ruse) hrála paleontologie občas roli enfant terrible, jež vyvolává potíže a kalí vody evoluce. Náš běžný výraz tváře byl však chladně zdvořilý a nabídli jsme hromadné mlčenlivé přijetí historky o pozvolném přizpůsobování se, historky, jež sílila a etablovala se ještě pevněji, když se vlády ujala syntéza. My paleontologové jsme říkali, že dějiny života tuto interpretaci podporují, i když jsme dobře věděli, že tomu tak není (Eldredge, 1985, str.144).

Nesmírnou míru sporů v této oblasti živě dokládá jak vliv předpojatých idejí, tak nedostatek důkazů, jenž dovoluje četné interpretace. Konfliktních a sobeckých zájmů, jež vědci vložili do své práce na tomto poli, je bezpočet. Lewinovými slovy, mnozí vědci jsou posedlí svými myšlenkami jako žárliví milenci, a na toho, kdo nesouhlasí s jejich interpretací, se dívají jako na osobního nepřítele (1987, str. 23). Hádky, debaty a nekonečné hašteření mezi paleontology se brzy stávají neuvěřitelně otravnými a kontroverze únavnými. Jeden badatel dokonce na základě molekulární evoluce usoudil:

Šimpanzi možná kdysi chodili zpřímá, ale ztratili tuto schopnost a vrátili se na stromy, (a)...že lidé se oddělili od šimpanzů před 3,6 - 4 miliony let, mnohem později než před 5 miliony let, jak antropologové většinou soudí. Simon Easteal...z Australské národní univerzity v Canbeře došel ke svým závěrům po provedení široce založené recalibrace „molekulárních hodin“ u řady druhů savců...Pokud má Easteal pravdu, pak je *Australopithecus afarensis* (pokládáný za raného hominida) možná předkem jak šimpanzů tak člověka. *A.afarensis* byl dvounožcem, a tak raní šimpanzi museli chodit zpřímá. „Neslezli jsme ze stromů, oni vylezli na stromy“, říká Easteal. Nejranější fosilie vykazující lidské znaky jsou staré zhruba 4,4 milionu let. Ale pokud má Easteal pravdu, nejsou nakonec tyto „lidské“ fosilie lidské. Jeho výsledky též naznačují, že *Australopithecus africanus*, potomek *A.afarensis*, nevymřel, jak se většina antropologů domnívá, ale byl předkem šimpanzů. Jiný potomek *A.afarensis*, *Australopithecus robustus* (jehož antropologové pokládají též za vymřelého), by mohl být předkem goril. To by též vysvětlovalo, proč neexistují fosilie dávných

šimpanzů a goril...Thomas Loy z Univerzity Queensland v Brisbane souhlasí. „Pokud jde o morfologii, molekulární přístup bude přesnější než fosilní doklady“, říká. Doufá, že antropologové přehodnotí fosilní nálezy ve světle Eastealovy práce (da Silva, 1997, str.18).

Onen relativně malý počet objevených fosilních čeledí je obvykle velmi poškozen a zkreslen působením času, a tak pokračují nekonečné debaty a rozpory (Lewin, 1987). Je tomu tak dokonce i u relativně dobře zachovaných fosilií jako je Lucy, nejkompletnější údajný fosilní předek člověka, jaký byl dosud objeven. I zde bylo rekonstruováno jen 40 procent kostry. Výsledek shrnuje Jones do konstatování, že se paleontologové stále nemohou dohodnout na tom, odkud moderní lidé pocházejí...Fosilní nálezy jsou tak neúplné, že cynik by mohl uvést, že hlavní poučení z nich vyplývající je to, že evoluce většinou probíhá jinde. Původ člověka byl kladen do Asie, Afriky a dokonce i do celého světa najednou. Humánní fosilie byly zkoumány stejně intenzivně jako kterékoli jiné, ale jsou v nich stále obrovské díry. Dokonce i nejlépe známá naleziště jsou velmi nekompletní. Oblast kolem jezera Turkana ve východní Africe prakticky nemizí z televizní obrazovky. Odhady velikosti populace vzhledem k existujícímu množství potravy naznačují, že tam žilo za její dějiny trvajících dvaapůl milionu let snad sedmdesát milionů lidí. Našli jsme však pozůstatky jen asi dvou set z nich, většinou jako malé zlomky. Fosilní nálezy nikdy neposkytnou kompletní historii evoluce člověka, ale mohou nám dát data a místa, jež genetické výzkumy mohou jen naznačovat (1993, str.102).

K důkazu evoluce je třeba ne čtyř či pěti spojovacích článků, ale řady mnoha milionů přechodných typů mezi moderními lidmi a našimi údajnými předky z řad primátů. Ironií osudu se však diskuse otáčejí bez výjimky kolem faktu, zda určitý fosilní objev je lidský nebo opičí, a tak nutí badatele dělit své výsledky do dvou kategorií podle domněnky setrvalosti druhů. Jelikož jsou fosilní důkazy „velmi neúplné“ (což znamená, že nepodporují žádný možný scénář darwinismu), existují obrovské rozpory, o nichž se však v učebnicích nedočteme téměř nic. V jedné z recenzí na knihu *Tanec mozku* od Deana Falka ze Státní univerzity New York v Albany se říkalo:

Odvolává se na nový výzkum (většinou autorův), významný paleoantropolog...znovu zkoumá nové i staré domněnky (některé vášnivě obhajované) o našich počátcích a evoluci. Výsledky udivují. U fosilie, jež podnítila pátrání po našich počátcích – oslavovaného hominidního baby Tuang – se ukázalo (při bližším výzkumu profesorem Falkem), že má mozek podobný opicím. Stejně tak u našeho společného předka propagovaného Donaldem Johansonem, u onoho údajného „chybějícího spojovacího článku“ jménem Lucy se ukázalo, že nejde ani o matku nás všech a dokonce ani o člena rodu *Homo*. Souvisí-li vzpřímená chůze s evolucí mozku, jak tvrdí věda, jak můžeme vysvětlit úžasný objev Mary Leakeyové - objev fosilizovaných stop nohou hominidů, již žili před 3,5 miliony let? Ti, kdo šlépěje zanechali, chodili vzpřímeně dlouho předtím, než se mozek člověka začal dramaticky zvětšovat ... za pomoci nových technik při zkoumání rozvětvení mozku u lidí vyzdvihuje autor pozoruhodné rozdíly mezi pohlavími, aby dokázal, že ženské ani mužské mozky nesdílíme s ostatními primáty. Nejde o to, že by lidský mozek vyvinul nové struktury podstatně odlišné od struktur našich dávných či současných příbuzných – jde spíše o celkovou choreografii: tanec mozku, ne jednotlivé kroky, jež nás definuje. (Z vydavatelovy anotace).

S důkazy, jež máme dnes k dispozici, nemůžeme spolehlivě vystopovat linii spojující moderní lidi s jejich vymřelými předky. Naturalismus vyžaduje evoluci člověka z nižších primátů, a proto musí být ve fosilních nálezech důkazy pro evoluci – a nelze uvažovat o jiné interpretaci. Problémy interpretace výmluvně ilustruje fakt, že v minulosti „byl rasismus zvláště čistého, intelektuálního druhu stálým tématem americké i britské antropologie“(Lewin, 1987, str.55).

Propast v chování mezi zvířaty a lidmi

Evolucionisté nyní všeobecně věří, že všichni lidé pocházejí z jednoho kmene, protože rozdíly mezi nimi jsou jen nevýznamné povrchní rysy jako je barva pleti, variace tváří a rozdílná četnost některých geneticky podmíněných rysů. Chaseho závěr starý půl století tak stále platí:

Příběh o Adamovi a Evě v knize Genesis byl přinejmenším zčásti potvrzen vědou. Jeho hlavní tvrzení je nyní obecně přijímáno jako pravdivé: totiž že existuje jen jedna lidská rodina...se společným původem (1948, str.30).

Nejnovější genetické důkazy svědčí o tom, že moderní lidé jsou geneticky blízce příbuzní a sdílí geny s jedním mužským předkem, nazývaným Adam s chromozomem Y, a že lidé mají velmi mělké genetické kořeny, jež se odvíjejí od jediného předka, jenž žil relativně nedávno (Hammer, 1995). Kromě toho existuje mnoho důkazů pro názor, že lidé upadají, a jsou tudíž dnes méně zdatní a nedokonalejší než v minulosti. Před půlstoletím poznamenal Mackintosh:

Pozůstatky lidí vyzvednuté archeology (téměř jistě lidí předpotopních) nesly známky dlouhověkosti mnohem větší než si dokážeme dnes představit. Nejnápadnějším znakem této dlouhověkosti jsou zuby opotřebované mimořádným způsobem – až do lůžek...Kromě toho existují bohaté důkazy z dávných dob o tom, že kdysi na této naší Zemi existovala rasa úžasně zdatných lidí se skvělými svaly, s mozkovou kapacitou přesahující kapacitu moderního člověka, a majících všechny znaky extrémní dlouhověkosti (Mackintosh, 1946, str.342).

V rozporu s učením evoluce, že lidé se vyvinuli z nějakého primitivního zvířete podobného opicím, neexistuje důkaz o evoluci lidské řeči od chrochtání a mručení k naší současné složité komunikační soustavě:

...starší formy dnes známých jazyků byly daleko obtížnější než jejich moderní potomci; a jazyky primitivních a barbarských národů se často učíme těžce a jsou složitější než latina, řečtina či sanskr...zdá se, že člověk nezačal

s jednoduchou řečí (jež by se postupně komplikovala) , nýbrž že si spíše osvojil kdesi v nezaznamenané minulosti úděsně spleťtou řeč a postupně ji zjednodušoval až k moderním formám (Hunt, 1948, str. 63).

Mezi oněmi nespočetnými druhy života nižšího než lidé existuje málo důkazů o mentálních schopnostech jiných než „instinkt“. Neexistuje žádný důkaz o pozvolné evoluci myšlení, inteligence či svědomí, jež by překlenula ohromné mentální propasti existující mezi lidmi a nejinteligentnějším zvířetem. Instinkt, který projevují nižší zvířata, vykazuje někdy moudrost *větší* než je moudrost typická pro lidské chování. Tato moudrost není však vědomě pěstovaná, nýbrž rigidně uzavřená ve velmi úzkých mezích, a postrádá schopnost uvažování, jež by zvířeti umožnila zvládat nové či unikátní zátěžové situace.

Lidstvo intelektuálně pokročilo jedině díky své mozkové kapacitě a nahromaděným znalostem posbíraným předchozími generacemi, zatímco zvířata zůstanou vždy na mentální úrovni svých předků. Jedině lidé vědí, že jednoho dne asi zemřou, a jedině oni mají představu o Nejvyšším Stvořiteli, jež jim byla zjevena. Jedině lidé někdy pocítí potřebu vzývat vyšší moc, aby je vedla a pomáhala jim. Evoluční teorie (jak pravil Darlington) „osvobodila myslící lidi z moci pověry, jedné z nejsilnějších, jež kdy lidstvo ztotožilo“ (1959, str.60).

Tuhle „pověru“, víru v Boha jako Stvořitele, nyní ve vědeckých kruzích do značné míry nahradila jiná, jež postrádá většinu hlavních důkazů či užívá důkazy vymyšlené. To, co se nazývá *evoluční naturalismus*, vzalo mnohým schopnost objektivního myšlení a donutilo je založit svou víru na rozmarech času, náhody, přirozeného výběru a náhodných mutací jako stvořitelů všeho života. Vidíme tak pouze vymírání, ztrátu způsobu života v harmonii s druhým termodynamickým zákonem, ne stvoření života:

Při změně prostředí se druh spíše odstěhuje či vymře než by postupoval takový druh transformace, jenž by mu umožnil ve změněném prostředí přežít (Eldredge, 1982, str.75).

Závěry

Termín „*druhu*“ v *Genezi* se nevztahuje na biologické druhy, nýbrž je spíše srovnatelný s moderním termínem *čeled'* (*rodina*) jako jsou rodiny koček, psů či rodina lidská (Mehlert, 1995). Široká variabilita uvnitř každého „druhu“ dovoluje vypěstovat mnoho ras a biologických druhů z jednoho páru původně stvořených „druhů“, a mnohé variety v mezích „druhu“ či rodiny jsou schopny dalšího rozmnožování (křížení). Dosud se však nepodařilo překročit hranice „druhu“ *Geneze*, a jedince různých „druhů“ či rodin nemůžeme „křížit“ a získat jejich potomky. Šlechtitelské úsilí vytvořilo mnoho typů „nových“ zvířat, ale ještě nedosáhlo toho, aby stvořilo jasný spojovací článek k jinému „druhu“. Ani dosud nevznikla zvířata, jež by byla jasně kdesi mezi domácí kočkou a obojživelníkem, nebo dokonce kočkou a slepicí.

Ačkoli o některých vymřelých zvířatech jako *Archaeopteryx* se tvrdilo, že jsou evolučními spojovacími články, další výzkum ukázal, že tyto údajné spojovací články jsou přinejlepším neobvyklá zvířata a ne jasně přechodné formy. Užíváme-li termín „spojovací články“, máme na mysli jasné mosty mezi základními rodinami („druhy“) jako jsou psi a kočky (nebo myz a ptáci) – za hranicemi ohromné variability, jež existuje uvnitř rodin zvířat. Jsoucí paleontologické důkazy jsou útržkovité a otevírají četným interpretacím. Ve své zprávě o velkém novém objevu poznamenal Lomonosov: „Vyhraje tento objev nad těmi několika, kdo si stále myslí, že dinosaury a ptáci jsou jen vzdáleně příbuzní? Patrně ne. Paleontologie se velmi podobá politice: ovládají ji vášně, a je snadné činit velmi rozdílné závěry z téhož souboru faktů“ (1996, str.62).

Dnes většina evolucionistů opustila čistý darwinismus právě tak, jako již dříve museli ustoupit od teorií dědění získaných vlastností, samoplození, a čistého výběru pomocí mutací. Současné teorie se tedy pokoušejí užívat k objasnění evoluce megamutace či náhlé velké změny. Při bližším zkoumání se však ani tyto teorie neosvědčují. Pokoušet se vysvětlit stvoření bez stvořitele se ukázalo být marnou snahou. Ačkoli jsme se během svého bádání mnohému naučili, končila často tato cesta ve slepé uličce. Přesný obraz reality by přinesl daleko více úspěchů v rozšíření lidského pochopení našeho světa, ale většina vědců díky svému světovému názoru odmítá stvořitele *a priori* (Bergman, 1996). Uznávají, že hodinky vyžadují člověka-hodináře, ale odmítají nutnou následující úvahu o tom, že člověk-hodinář také potřebuje někoho, kdo jej stvořil.

Lecomte du Nouy usoudil před půlstoletím, že důvodem, proč evolucionisté zavrhnou kreacionismus, je fakt, že víra v Boha-Stvořitele se stala ve vědě kacířstvím. Evolucionisté často odmítají zvážít důkazy pro stvoření, ačkoli evoluce je nedokázaná a nedokazatelná a věří se jí pouze proto, že jediná alternativa, speciální stvoření, je považována vědeckou elitou za něco, co ve vědě nemá co dělat. Watson to vystihl, když před téměř 70 lety řekl: „Sama evoluce je přijímána zoology ne proto, že by ji kdy pozorovali nebo...že by ji bylo možno logicky koherentními důkazy dokázat, nýbrž proto, že jediná alternativa, speciální stvoření, je prostě neuvěřitelná.“ (1929, str.231,233).

Odkazy

- CRSQ – Creation Research Society Quarterly
CENTJ – Creation Ex Nihilo Technical Journal
- Alberts, Bruce.1992. Introduction in Karl Drlica, *Understanding DNA and gene cloning*. John Wiley and Sons. New York.
- Avancini, R.M.,H.M.Walden, andH.M.Robertson. 1996. The genome of most animals have multiple members of the Tc1 family of transposable elements. *Genetics* 98(2):131-140.
- Beardsley, Tim. 1995. These feet were made for walking – and. *Scientific American* 273(4):36-37.
- Behe, Michael. 1996. *Darwin's black box*. Basic Books. New York.
- Benton, Michael. 1983. No consensus on *Archaeopteryx*. *Nature* 305: 99-100.
- Bergman, Gerald. 1996. Religious beliefs of scientists: A survey of the research. *Free Inquiry* 16(3):41-454.
- Bergman, Jerry. 1993a. A brief history of the theory of spontaneous generation. CENTJ 7(1):73-81.
- , 1993b. Panspermia – The theory that life came from outer space. CENTJ 7(1): 82-87.
- Chase, Stuart. 1948. How different are you? Here's what science has to say about race. *Science Illustrated* 3(9): 30-31, 71-72.
- Chien, Paul. 1997. Explosion of life. *The Real Issue* 15(3):1-10.
- Corliss, William. 1993. *Science Frontiers* 1(88):2.
- Da Silva, Wilson. 1997. Human origins thrown into doubt. *New Scientist* 153(2075):18.
- Darlington, C.D.1959. The origin of Darwinism. *Scientific American* 200(5):60-66.
- Darwin, Charles. 1859.*Origin of the species*. Reprint of 6th edition, 1895. A.L.Burt. New York.
- Davies, Gordon L. 1993. Bangs replace whimpers. *Nature* 365:115.
- DeVries, Hugo.1910.*The mutation theory*. Open Court. Chicago.
- Drlica, Karl.1992.*Understanding DNA and gene cloning*. John Wiley and Sons. New York.
- DuNouy, Pierre Lecomte. 1947. *Human destiny*. Longmans, Green. New York.
- Eldredge, Niles. 1982. *The monkey business*. Washington Square Press. New York.
- , 1985. *Time frames*. Simon and Schuster. New York.
- Falk, Dean. 1994. *Braintance*. Henry Holt.New York.
- Fischman, Joshua.1995. Have 25-million-year-old bacteria returned to life? *Science* 268:1061.
- Fix,William R.1984. *The bone peddlers: Selling evolution*. Macmillan. New York.
- Funk, Willard. 1929.New theory of man in the making? *Literary Digest* 100:27-28.
- Gould, Stephen.1989. *Wonderful life*. W.W.Norton. New York.
- Gee, Henry. 1996.Box of bones 'clinches' identity of Piltdown paleontology hoaxer. *Nature* 381:261-262.
- Hammer, Michael. 1995. A recent common ancestry for human Y chromosomes. *Nature* 378:376-378.
- Hunt,Morton.1948.On the origin of species. *Science Illustrated* 3(7):26-29, 63-65.
- Isaac, Glynn.1978.Early man revisited. *Nature* 273:588-589.
- Johanson, Donald and Maitland Edey. 1981. *Lucy, the beginnings of humankind*. Simon and Schuster. New York.
- and James Shreeve.1989. *Lucy's child:The discovery of a human ancestor*. William Morrow. New York.
- Johanson, Donald, John Gurche and D.Ferorelli. 1996. Face-to-face with Lucy's family. *National Geographic* 189(3):96-117.
- Johnson, Phillip. 1991. *Darwin on trial*. Regency Gateway. Washington, D.C.
- Jones, Steve.1993. *The language of genes*. Anchor Books.New York.
- Leakey, Richard.1978. Ethiopia contributes important evidence for human evolution. *Further Evidence* 1(1):4-15.
- Lemonick, Michael.1996. Parenthood, dino-style. *Time* 147(2):62.
- Lubenow, Marvin.1992. *Bones of contention*. Baker Book House. Grand Rapids, MI.
- , 1994.Human fossils. CRSQ 31:70.
- Lewin, Roger. 1980. Evolutionary theory under fire. *Science* 210:883-887.
- , 1987. *Bones of contention*.Simon and Schuster. New York.
- Mackintosh, Hugh. 1946.Longevity.*British Medical Journal* 1(9):342.
- Mehlert, A.W.1995. On the origin of cats and carnivores. CENTJ 9(1):106-120.
- Moore,John.1976.Documentation of absence of transitional forms. CRSQ 13(2):110-111.
- Morris,John.1994. Does the geologic column prove evolution? *Acts and Facts* 23(7):1-4 (ICR „Back to Genesis“insert 67).
- Oard, Michael J.1994. Review of *Bones of contention*. CRSQ 30(4):222-223.
- Old Piltdown Man is only about 10 000years old.1949.*Science News Letter* 56(23):185.
- Peer, Elizabeth.1978.Review of *People of the Lake*. *Newsweek* 92:80.
- Pendick, D.1993.Fossils show early diversity of life. *Science News* 143:276.
- Raup, David. 1991.*Extinction; bad genes or bad luck?* W.W.Norton. New York.

- Rensberger, Boyce. 1981. Ancestors: A family album. *Science Digest* 89(3):34-43.
- Rogers, J.Speed, T.Hubbell, and C.Byers. 1942. *Man and the biological world*. McGraw-Hill. New York.
- Rodabaugh, David. 1976. Probability and missing transitional forms. *CRSQ* 13(2):116-118.
- Schopf, J.William.1993. Microfossils of the early archean, Apex chert: New evidence of the antiquity of life. *Science* 260:640-646.
- Seachrist, Lisa. 1996. Chewing up the fossil record. *Science* 271:1056.
- Shapiro, Robert.1986.*Origins: A skeptic's guide to the creation of life on earth*.Summit Books. New York.
- Spencer, Frank. 1990. *Pitldown:A scientific forgery*. Oxford University Press. New York.
- Spetner, Lee. 1997. *Not a chance! Shattering the modern theory of evolution*. Judaica Press. New York.
- Standen, Anthony. 1950. *Science is a sacred cow*. E.P. Dutton. New York.
- Watson, D.M.S. 1929. Adaptation. *Nature* 124:231-233.
- Watson, Lyall. 1982. The water people. *Science Digest* 90(5): 44.
- Wise, Kurt.1995. Towards a creationist understanding of „transitional forms“ . *CENTJ* 9(2):216-222.

V Praze dne 4.4.2000. – O další informace nebo literaturu možno požádat: Pavel Kábrt, V humnech 210/14, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice, telefon: 900 44 015, 0602 304 879